

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Moniky Javorové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **DEGREE s. r. o.**, se sídlem Lesní 514, Třinec – Staré Město, zastoupeného Mgr. Martinem Brudným, advokátem se sídlem Škroupova 1114/4, Ostrava, proti žalovaným **1) Ministerstvu práce a sociálních věcí** a **2) Ministru práce a sociálních věcí**, oba se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného 1) č. j. 2013/33528-422/1 ze dne 22. května 2013, a přezkoumání rozhodnutí žalovaného 2) č. j. 2013/47351-422/51-2 ze dne 18. prosince 2013, ve věci zprostředkování zaměstnání,

t a k t o :

I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného 1) č. j. 2013/33528-422/1 ze dne 22. května 2013 **se odmítá**.

II. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného 2) č. j. 2013/47351-422/51-2 ze dne 18. prosince 2013 **se zamítá**.

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání
- rozhodnutí žalovaného 1) č. j. 2013/33528-422/1 ze dne 22. května 2013, kterým bylo jako opožděné zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – generálního ředitelství č. j. MPSV-UP/9394/12/ÚPČR/2 ze dne 8. 4. 2013, kterým žalobci nebylo uděleno povolení ke zprostředkování zaměstnání;
 - rozhodnutí žalovaného 2) č. j. 2013/47351-422/51-2 ze dne 18. prosince 2013, kterým byl zamítnut rozklad proti usnesení žalovaného 1) č. j. 2013/38229-422/1 ze dne 26. 6. 2013, jímž nebylo vyhověno žádosti žalobce ze dne 3. 6. 2013 o navrácení v předešlý stav formou prominutí zmeškání úkonu.

Žalobce v žalobě namítal, že byl uveden v omyl nesprávným poučením v rozhodnutí Úřadu práce, kde bylo uvedeno, že odvolací lhůta počíná běžet od doručení „*písemného vyhotovení rozhodnutí*“, dále namítal, že v rozporu se základními zásadami správního řízení nebylo šetřeno jeho oprávněných zájmů a nebyl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§§ 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř.“). Žalobce též namítal, že odvolacím orgánem nebyla meritorně projednána jeho žádost a vyjádřil se k meritorním pochybením Úřadu práce. Žalobce dále uvedl, že nesouhlasí s názorem žalovaných, že prominutí zmeškání lhůty a navrácení v předešlý stav jsou totožnými instituty, za nesprávné považuje též pominutí návrhu na zahájení přezkumného řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zrekapituloval průběh předmětných správních řízení. Navrhl soudu odmítnutí žaloby v rozsahu, v němž směřuje proti rozhodnutí ze dne 22. 5. 2013, a to pro opožděnost, neboť uvedené rozhodnutí bylo žalobci doručeno 26. 5. 2013. Pokud se týče rozhodnutí o nevyhovění žádosti žalobce o navrácení v předešlý stav formou prominutí zmeškání úkonu, pak žalovaný měl zato, že je možno žalobu odmítnout pro kompetenční výlukou, uvedenou v § 70 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kdy uvedeným rozhodnutím se pouze upravuje vedení řízení. Pokud se týče žalobních bodů, uvedl k nim (pro případ meritorního projednání žaloby), že vázání počátku odvolací lhůty doručení písemného vyhotovení rozhodnutí není chybou, neboť v „písemnosti“ rozhodnutí je třeba hledat vlastnost, která odlišuje toto rozhodnutí například od rozhodnutí ústně vyhlášeného; doručení do datové schránky je doručením písemného vyhotovení rozhodnutí. Dále žalovaný uvedl, že podle § 41 odst. 1 s. ř. se navrácením v předešlý stav rozumí prominutí zmeškání úkonu; není proto možno oddělit rozhodování o navrácení lhůty od (ne)prominutí zmeškání úkonu. Při posuzování žalobcovy žádosti o prominutí zmeškání lhůty byly posouzeny všechny rozhodné skutečnosti, a žádost shledána nedůvodnou. Pro případ meritorního projednání žaloby navrhl žalovaný její zamítnutí.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobce podal dne 15. 6. 2012 k Úřadu práce České republiky – generálnímu ředitelství žádost o vydání povolení ke zprostředkování zaměstnání na území České republiky. Jeho žádosti nebylo

rozhodnutím Úřadu práce České republiky – generálního ředitelství č. j. MPSV-UP/9394/12/ÚPČR/2 ze dne 8. 4. 2013 vyhověno; rozhodnutí bylo doručeno do datové schránky žalobce dne 11. 4. 2013. Dne 6. 5. 2013 podal žalobce datovou schránkou odvolání, v němž namítal věcně nesprávné posouzení své žádosti a uváděl, že mu rozhodnutí stále nebylo doručeno poštou. Odvolání bylo rozhodnutím žalovaného 1) č. j. 2013/33528-422/1 ze dne 22. května 2013 jako opožděné zamítnuto. Rozhodnutí odvolacího orgánu bylo žalobci doručeno do datové schránky dne 26. 5. 2013. Podáním ze dne 3. 6. 2013 požádal žalobce o navrácení v předešlý stav: v něm uvedl, že poučení prvostupňového rozhodnutí chybně uvádělo, že odvolací lhůta počíná běžet od doručení písemného vyhotovení rozhodnutí, žalobce je však obdržel pouze elektronicky, a proto vyčkával na doručení písemné, které nikdy nedostal. Usnesením žalovaného 1) č. j. 2013/38229-422/1 ze dne 26. 6. 2013 nebylo vyhověno žalobcově žádosti. Proti tomuto usnesení podal žalobce rozklad, v němž navíc zdůraznil, že jeho jednatelka nemá právnické, nýbrž filosofické vzdělání. Rozklad byl zamítnut napadeným rozhodnutím žalovaného 2) č. j. 2013/47351-422/51-2 ze dne 18. prosince 2013.

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle § 72 odst. 4 s. ř. s. zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

Ve vztahu k rozhodnutí žalovaného 1) č. j. 2013/33528-422/1 ze dne 22. 5. 2013, které bylo žalobci doručeno 26. 5. 2013, je žaloba, podaná až dne 17. 2. 2014, zjevně opožděná. Jako taková byla výrokem I. tohoto rozsudku podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítnuta.

Podle § 70 písm. b) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu předběžné povahy.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 Afs 183/2005-64 ze dne 29. 3. 2006, publ. pod č. 886/2006 Sb. r. NSS, uvedl definiční znaky „*rozhodnutí předběžné povahy*“, mezi něž zahrnul i skutečnost, že „*proti tomuto rozhodnutí nebo proti jeho důsledkům musí mít každá osoba, jejíž subjektivní práva jím byla dotčena, možnost bránit se v řízení, jež musí nutně proběhnout*“. Je-li o podané žádosti o prominutí zmeškání úkonu rozhodnuto v rámci odvolacího řízení, splňuje takovéto rozhodnutí shora uvedený definiční znak, a je vyloučeno ze soudního přezkumu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 88/2007-49 ze dne 31. 7. 2008). Jestliže však na rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty již nenavazuje žádné další řízení, podléhá toto rozhodnutí soudnímu přezkumu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 9/2011-28 ze dne 28. 7. 2011). Soudu nezbývá než uzavřít, že rozhodnutí, jímž nebylo prominuto zmeškání lhůty k podání odvolání, podléhá samostatnému přezkumu tehdy, jestliže žádost o prominutí zmeškání lhůty byla podána až poté, co bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání jako opožděného. Soud proto neshledal důvody pro odmítnutí žaloby proti rozhodnutí žalovaného 2) č. j. 2013/47351-422/51-2 ze dne 18. 12. 2013.

Krajský soud přezkoumal toto rozhodnutí věcně, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 41 odst. 1 s. ř. navrácením v předešlý stav se rozumí prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě, nebo povolení zpětvzetí nebo změny obsahu podání, kterou by jinak nebylo možno učinit.

Podle § 41 odst. 2 s. ř. požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok.

Podle § 41 odst. 4 s. ř. správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.

Krajský soud se ztotožňuje se žalovanými v názoru, že doručení rozhodnutí do elektronické schránky je doručením písemného vyhotovení rozhodnutí. Pokud se týče pojmu „*písemný*“, definuje jej Slovník spisovného jazyka českého¹ jako „*sdělený, zachycený písmem, psaním; psaný*“ a jako antonymum uvádí pojem „*ústní*“. Rozhodnutí, které bylo žalobci doručeno do datové schránky, tyto charakteristiky splňovalo. Písemnost může mít podobu analogovou (zpravidla listinnou) nebo digitální (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 24/2012-34 ze dne 29. 11. 2013, publ. pod č. 3002/2014 Sb. r. NSS). Žalobce si plete obsah pojmů „*písemný*“ a „*listinný*“. Znalost obsahu těchto pojmů lze nicméně po žalobci spravedlivě požadovat, tím spíše, že jeho jednatelka má vysokoškolské vzdělání filosofického směru, jak sama uváděla ve svém rozkladu. Neporozumění uvedeným pojmům nelze mít za oprávněný zájem, jež by byly správní orgány povinny šetřit.

Soud se neztotožňuje ani s námitkou, že nebyl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce vůbec nerozporuje skutková zjištění, pouze chybně interpretuje poučení o odvolání, jak výše rozebráno.

Soud navíc poukazuje na to, že i žádost o navrácení v předešlý stav je vázána na subjektivní lhůtu 15 dnů, která v projednávaném případě zjevně nebyla dodržena. Překážka, která bránila žalobkyni úkon učinit, odpadla nejpozději dnem, kdy byl tento úkon učiněn (odvolání podáno), tj. 6. 5. 2013. Následná žádost byla podána až 3. 6. 2013. Jakkoli zákon stanoví, že s požádáním o navrácení v předešlý stav je třeba spojit zmeškaný úkon, nic nebrání tomu, aby takový úkon žádosti předcházel, jako tomu bylo v projednávaném případě. Nicméně to nemá vliv na běh subjektivní lhůty pro podání žádosti o navrácení v předešlý stav.

¹ Dostupný on-line na adrese <http://ssjc.ujc.cas.cz/>.

Pokud se týče žalobcových námitek stran rozdílnosti pojmů prominutí zmeškání lhůty a navrácení v předešlý stav, pak se soud zcela ztotožňuje se závěrem žalovaných, že se jedná o týž institut, resp. prominutí zmeškání úkonu je podmnožinou institutu „navrácení v předešlý stav“, jak ostatně vyplývá z prostého jazykového výkladu znění ustanovení § 41 odst. 1 s. ř. („*navrácením v předešlý stav se rozumí prominutí zmeškání úkonu... nebo povolení zpětvzetí nebo změny obsahu podání...*“).

Pokud se týče přezkumného řízení, jedná se o samostatné řízení zahajované *ex offio* správními orgány. Na jeho zahájení není právní nárok. Nesdělení, že správní orgán neshledal důvody pro zahájení přezkumného řízení, nemá vliv na zákonnost rozhodnutí o zcela jiné otázce, a to o žádosti o navrácení v předešlý stav.

Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu rozhodnutí žalovaného 2) č. j. 2013/47351-422/51-2 ze dne 18. prosince 2013 jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto ve vztahu k výroku I. dle § 60 odst. 3 s. ř. s., kdy žaloba byla odmítnuta, a ve vztahu k výroku II. dle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Krajský soud v Ostravě
dne 24. března 2016

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu